

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo:	31 -10- 1997
Číslo: 9401/97	Vyřizuje: 133/97-1024
Přílohy:	

2A 8/97 - 29

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marty Coufalové v právní věci žalobce: Martin J i c h a, soukromý podnikatel, bytem v Karlových Varech, Lidická 75, zast. JUDr. Milanem Zemanem, advokátem se sídlem v Karlových Varech, Moskevská 66, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.3.1997 č.j. R 34/96,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.3.1997 č.j. R 34/96 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce na nákladech řízení částku 3.150,- Kč a to do 30ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci dne 5.5.1997 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu

hospodářské soutěže ze dne 18.3.1997 č.j. R 34/96, jakož i rozhodnutí Ministerstva pro hospodářskou soutěž ze dne 4.10.1996 č.j. S 75/96 - 888/96 - 210. Podle rozhodnutí ministerstva žalobce zneužil v roce 1996 svoje dominantní postavení na trhu stání pro taxislužbu tím, že vázal svůj souhlas s uzavřením dodatku smlouvy o zprostředkování, jejímž předmětem je umožnění stání taxi na podmínku, že druhá smluvní strana odebere i další plnění, tj. předem nebo současně podepíše smlouvu o zprostředkování služeb radiodispečinku a tímto jednáním v případech, kdy uzavřel smlouvy o dodatku smluv s panem Hoškem, Svátkem, Letalem a Truhlantem, porušil zákaz zneužití dominantního postavení způsobem uvedeným v § 9 odst. 3 písm. b) zákona a toto jednání se zakazuje a ukládá pokuta ve výši 30.000,- Kč. Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže bylo toto rozhodnutí změněno tak, že žalobce tím, že v březnu 1996 vázal svůj souhlas s uzavřením smlouvy s Františkem Truhlantem o pronájmu plochy v Karlových Varech, určené Městským úřadem v Karlových Varech pro parkování vozů taxislužeb, na uzavření smlouvy o poskytování služby radiodispečinku, zneužil svoje dominantní postavení na trhu ve smyslu § 9 odst. 3 zákona s tím, že další zneužívání dominantního postavení na trhu služeb spočívající v pronájmu ploch s označením „Stanoviště taxi“ pro stání vozů taxi způsobem shora uvedeným se zakazuje a za porušení zákona se ukládá pokuta ve výši 30.000,- Kč.

Žalobce uvedl, že vytýká rozhodnutí žalovaného nesprávné označení právního zástupce žalobce, neboť žalobce byl zastoupen na základě plné moci ze dne 8.8.1996 JUDr. Pavlem Procházkou, advokátem v Brně, nikoliv jeho koncipientem a s tímto pochybením souvisí otázka nesprávného doručení napadeného rozhodnutí. Další procesní chybu spatřuje v nesprávném postupu při hodnocení dukazu, když rozhodnutí žalovaného vycházelo ze zcela jiného skutkového zjištění při hodnocení výpovědi svědka Františka Truhlanta, neboť druhoinstanční správní orgán měl zopakovat dukaz výsledkem tohoto svědka a nikoliv se spokojit pouze s konstatováním výpovědi, jak byla zachycena v prvoinstančním rozhodnutí, neboť jedině výsledkem svědka by mohlo dojít k jinému hodnocení tohoto dukazu. Dále namítl,

že se žalovaný měl zabývat zejména tím, zda je či není platná dohoda, na základě které měly být služby žalobcem poskytovány a jako předběžnou otázku měl zkoumat platnost dohody uzavřené mezi městem Karlovy Vary a žalobcem, na jejímž základě uzavírá žalobce smlouvy o pronájmu stanoviště taxi. Tato dohoda je podle názoru žalobce neplatná s ohledem na absenci konání veřejné soutěže a z toho dovodil, že žalobce neměl žádný právní podklad pro uzavírání smluv ohledně pronájmu stanoviště taxi a nemohl tedy mít na trhu dominantní postavení a nemohl ani na neplatnou smlouvu vázat další plnění.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl k námitce, že měl být František Truhlant vyslechnut, že správní orgán má právo uvážit, které prostředky použije při dokazování a v daném případě upustil od výslechu Františka Truhlanta jako svědka, jelikož považoval za dostačující důkaz smlouvu o zprostředkování ze dne 1.3.1996 s dodatkem z téhož dne a písemné vyjádření jmenovaného. Přitom přihlédl k zásadě hospodárnosti řízení vzhledem ke značné vzdálenosti bydliště svědka od Brna a charakteru jeho zaměstnání. Uvedl, že nesouhlasí s názorem, že by se měl zabývat otázkou platnosti dohody mezi žalobcem a městem Karlovy Vary, neboť zákon o ochraně hospodářské soutěže není právní normou v oblasti občanského nebo obchodního práva a postihuje jednání, jež jsou v rozporu s tímto zákonem bez ohledu na to, zda jednání vychází z dohod platných či neplatných. Nad rámec uvedl, že je omyl domnívat se, že město Karlovy Vary porušilo při přidělování stanoviště taxi zákon č. 199/1994 Sb. o zadávání veřejných zakázek, jelikož toto veřejnou zakázkou není. Ta je totiž hrazena vždy z prostředků státního rozpočtu a státních fondů, rozpočtu okresních úřadů nebo územně správních celků a v daném případě město Karlovy Vary uzavřením nájemní smlouvy žádné finanční prostředky ze svého rozpočtu nepoužilo, nýbrž naopak finanční prostředky získalo. K tomu se vyjádřil proto, že úřad dohlíží nad zadáváním veřejných zakázek. Rovněž podotkl, že je mylný názor, který dává do spojitosti postavení na trhu s existencí platné smlouvy, neboť § 9 odst. 2 zákona odvozuje dominantní postavení na trhu od dodávek na

relevantní trh, nikoliv od kvality smluv, na základě kterých se tyto dodávky realizují. Navrhl tak zamítnutí žaloby.

Z obsahu správního spisu, který žalovaný předložil, vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti:

Podle smlouvy uzavřené mezi městem Karlovy Vary a žalobcem dne 21.1.1996 „O podmínkách stání vozidel na značených pozemních komunikacích na území města Karlovy Vary“ je v článku I. uvedeno, že se za předem sjednaný poplatek přenechávají stanoviště taxi na Divadelním náměstí v počtu sedmi stání, na ulici Dr. Janatky v počtu tří stání, U lázní III. v počtu tří stání a na ulici Závodu Míru ve Staré Rokli v počtu tří stání. Přitom se přenechávají zatím účelem, aby je žalobce využíval a na nich zajišťoval zprostředkovatelskou službu koncesovaným taxikářům a aby současně zprostředkovával služby vysílacích radiových stanic pohyblivé pozemní i pevné služby. Účelem smlouvy je potom přenechání stanoviště taxi žalobci, aby na nich zprostředkovával službu taxi pro veřejnost. Tato dohoda byla uzavřena podle čl. IV na dobu určitou do 31.12.1996 a podle předchozího čl. III. byla stanovena výše poplatku částkou 290.000,- Kč za rok. Podle čl. V. písm. a) bod 10 nájemce - žalobce se zavazuje vybavit dispečink stálou vysílací stanicí a přijímací stanicí s frekvencí přidělenou Ministerstvem hospodářství - Českým telekomunikačním úřadem. Podle písm. b) bod 1 má nájemce - žalobce právo využívat 16 stanovišť označených dodatkovou tabulkou taxi pro stání vozidel, na nichž organizuje svou zprostředkovatelkou činnost včetně dispečerské služby.

Ve spise jsou založeny smlouvy o zprostředkování podle § 642 obchodního zákoníku, podle kterých se zprostředkovatel - žalobce zavazuje vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce (taxikář) měl možnost uzavřít s třetími osobami smlouvy o přepravě osobním vozidlem taxi. Zprostředkovatel bude tuto činnost vyvíjet prostřednictvím radiodispečinku, který se zavazuje udržovat v nepřetržitém provozu a zájemce se zavazuje hradit

zprostředkovateli za tuto činnost provizi ve výši 1.800,- Kč měsíčně (článek III.). Tyto smlouvy byly uzavřeny, mimo jiné, s panem Hoškem 5.1.1996, panem Svátkem 1.3.1996, panem Letalem 5.1.1996, panem Františkem Truhlantem 1.3.1996. S těmito osobami byl uzavřen i dodatek ke smlouvě o zprostředkování, jehož obsahem je závazek zprostředkovatele - žalobce vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl možnost uzavřít se třetími osobami smlouvy o přepravě osobním vozidlem taxi a to na stanovištích určených rozpisem služeb vypracovaných zprostředkovatelem. Zájemce se pak zavazuje uhradit zprostředkovateli za tuto činnost provizi ve výši 6.000,- Kč na období do konce roku. Tato smlouva je podle čl. II. prohlášena za nedílnou součást smlouvy o zprostředkování jako její dodatek a byla uzavřena s panem Hoškem 29.3.1996, panem Svátkem 29.3.1996, panem Letalem 29.3.1996 a panem Truhlantem 1.3.1996. Všem uvedeným osobám bylo dne 26.4.1996 sděleno žalobcem, že je s nimi vypovězena smlouva o zprostředkování s tím, že výpovědní doba činí 1 měsíc. Současně byli vyzváni k tomu, aby prukaz radiostanice vrátili ke dni skončení smlouvy. Panu Františku Truhlantovi byla tato výpověď adresována 26.8.1996.

Dne 20.6.1996 žalovaný zahájil správní řízení ve věci určení, zda žalobce při uzavírání smluv se zájemci o přepravu osob vozy taxi porušil ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) zákona.

Před správním orgánem byli vyslechnuti jako svědci pan Svátek, pan Hošek, pan Letal. Všichni tři shodně uvedli, že při podpisu dodatku ke smlouvě dne 29.3.1996 jim žalobce sdělil, že musí podepsat dodatek ke smlouvě, na jehož podkladě jim bude umožněno za cenu 6.000,- Kč ročně používat žalobcem určená stanoviště s tím, že pokud by tento dodatek nepodepsali, byla by s nimi zrušena i smlouva o službách radiodispečinku. Přitom žalobce měl sdělit, že nesmí využívat stanoviště, s nimiž žalobce na základě rozhodnutí města Karlovy Vary disponuje, pokud by nevyužíval služeb radiodispečinku. Všichni sdělili shodně, že radiodispečink nepokládají za nezbytný prostředek k provozování taxislužby, záleží přitom na úvaze

provozovatele taxislužby, zda použije radioslužbu, vlastní vysílačku nebo bude bez spojení. Rozdíl v tržbách při použití radiostanice a bez ní je zanedbatelný. Uvedli, že měli uzavřenou s žalobcem smlouvu na dobu neurčitou, která byla vypovězena žalobcem z důvodu, podle názoru svědků, nezaplacení částky 6.000,- Kč podle dodatku smlouvy. Tuto částku odmítli zaplatit proto, že žalobce vystavoval potvrzení za zprostředkování služeb místo toho, aby vystavil potvrzení za pronájem stanoviště. Shodně uvedli, že mohou stát na místech, která nejsou výslovnými stanovišti pro taxislužbu, avšak zde mají omezenou možnost získat zákazníka a v lázeňské zóně navíc nemohou mimo stanoviště stát vůbec. Na stáních pronajatých jiným dispečinkem mohou pouze vysadit zákazníka, nikoliv ho tam vzít a v žádném případě na těchto místech nemohou stát, jinak se vystavují postihu ze strany Městské policie. Po vypovězení smlouvy ze strany žalobce využívají stání, která nejsou zprostředkována. Žalobce byl rovněž vyslechnut správním orgánem a uvedl dne 24.7.1996, že smlouvu o zprostředkování služeb radiodispečinku uzavřel přibližně s 50 subjekty, jejichž seznam posléze předložil a s 35 subjekty uzavřel dodatek ke smlouvě o zprostředkování a seznam těchto subjektů rovněž předložil. Pokud šlo o výpověď smluv panu Letalovi, Hoškovi a Svátkovi, byla dána bez udání důvodu, neboť nebyl spokojen se vzájemnou obchodní spoluprací těchto partnerů a šlo o obecnou nespokojenost, kterou nemohl blíže specifikovat. Také uvedl, že není pro provozování taxislužby nezbytné používání radiodispečinku a ani žádný předpis to nestanoví. Spíše se tento způsob provozování dá nazvat obchodní zvyklostí. Nenastal nikdy případ, kdy by provozovatel taxislužby měl zájem o zprostředkování taxislužby a neměl předtím uzavřenou smlouvu o zprostředkování služeb radiodispečinkem. Pokud šlo o jednání s pány Letalem, Hoškem a Svátkem, pak s nimi o službách radiodispečinku v souvislosti s uzavřením smlouvy dodatečně nejednal a žádné sdělení, kterým by je nutil dodatek o zprostředkování stanoviště podepsat, neučinil.

Na základě plné moci ze dne 24.7.1996 žalovaný zmocnil advokáta v Brně JUDr. Pavla Procházku k zastupování před Ministerstvem pro

hospodářskou soutěž. Týž den zmocnil ve stejném rozsahu advokát JUDr. Pavel Procházka mgr. Pavla Pernického k substituci.

Dne 8.8.1996 byli vyslechnuti znovu svědci pan Letal, Svátek a Hošek a byla provedena konfrontace s účastníkem řízení - žalobcem. Při tomto výslechu uvedl František Letal, že když se 29.3.1996 dostavil na výzvu žalobce k podpisu dodatku, jehož předmětem je zprostředkování stanoviště, žalobce sdělil, že pokud dodatek ke smlouvě o zprostředkování stanoviště nepodepíše, nebude smět jím zprostředkované stanoviště používat. Při jednání chtěl přestat platit stanoviště, ale dále používat radiodispečink, k tomu mu žalobce sdělil, že dále nebude moci používat radiodispečink. Pan Svátek uvedl, že 29.3.1996 podepsal dodatek ke smlouvě a zaplatil zálohu 1.000,- Kč. Na stvrzence, kterou obdržel, nebylo jednoznačně uvedeno, za co zálohu platí. Z toho důvodu odmítl další cenu za zprostředkování zaplatit. Asi za 14 dní po podepsání smlouvy se pokoušel s žalobcem domluvit na tom, že by používal pouze jím zprostředkované stanoviště, aniž by současně používal služeb radiodispečinku. Žalobce na to odpověděl, že to nepřichází v úvahu a následnou výpověď kterou obdržel, pokládá svědek za jeho reakci na tento požadavek. Pan Hošek uvedl, že již při jednání v lednu 1996 žalobce uvedl, že zprostředkování stanoviště nebude možné bez poskytování radioslužeb. Důvodem výpovědi 26.4.1996 byla skutečnost, že nezaplatil částku 6.000,- Kč za zprostředkování stanoviště, což nezaplatil proto, že v dokladu, který žalobce za zaplacení částky vydával, nebylo jasně uvedeno, že se jedná o platbu za pronájem stanoviště, ale že se jedná o zprostředkování služeb. Žalovaný odmítl uvedená svědectví jako nezakládající se na pravdě.

Podle platebního výměru č. 2 vydaného Úřadem města Karlovy Vary ze dne 28.5.1996 č.j. 92/276/96 byl stanoven poplatek za užívání veřejného prostranství žalobci ve výši 290.000,- Kč s odůvodněním, že Rada města rozhodla 9.1.1996 o přidělení těchto stanovišť taxislužby na území města: na Divadelním nám. v počtu 7 stání, na

ul. Dr. Janatky 3 stání, U lázni III. 3 stání a ul. Závodu Míru ve Staré Rokli v počtu 3 stání.

Ve správním spise je založen dopis Františka Truhlanta, ve kterém mimo jiné píše, že podepsal žalobci smlouvu o zprostředkování práce (taxikáře) za 2.000,- Kč měsíčně, ale aby mohl využívat žalobcem určené stanoviště, musel zaplatit dalších 6.000,- Kč na rok. Přijetí žalobce podmínil právě podepsáním dodatku ke smlouvě o zprostředkování a zaplacením oněch 6.000,- Kč. Jezdit pouze pod dispečinkem podle první smlouvy nelze, musí se podepsat i dodatek ke smlouvě. Ve spise se také nalézá prohlášení pana Václava Nováčka, taxikáře a dále protokol podepsaný osmnácti taxikáři, jehož obsahem je konstatování, že není pravdou, že by žalobce vázal uzavření zprostředkovatelské smlouvy ohledně využívání služeb dispečinku o nájmu radiostanice na uzavření zprostředkovatelské smlouvy ohledně využívání stanovišť v Karlových Varech, neboť obě smlouvy byly vzájemně uzavírány dobrovolně jako oboustranně výhodné a oboustranně vypověditelné a jejich uzavření bylo ve společném zájmu. Součástí spisu je také mapa města Karlovy Vary a plán jednotlivých stanovišť taxislužby. Dále pak informace Úřadu města Karlovy Vary o rozdělení míst taxislužby ze dne 16.4.1996, ze kterého vyplývá, že z celkového počtu 49 míst, třináct míst bylo přiděleno panu Jichovi. Přitom šlo o 7 míst na Divadelním nám., 3 místa Stará Role, 3 místa ul. Dr. Janatky. Dne 18.9.1996 se seznámil žalobce s výsledky správního šetření.

Dne 4.10.1996 pod č.j. S 75/96 vydalo Ministerstvo pro hospodářskou soutěž rozhodnutí, podle kterého žalobce zneužil v roce 1996 svoje dominantní postavení na trhu stání pro taxislužbu tím, že vázal souhlas s uzavřením dodatku smlouvy o zprostředkování, jejímž předmětem je umožnění stání taxi (dále jen „dodatek smlouvy“) na podmínku, že druhá smluvní strana odebere i další plnění, tj. předem (nebo současně) podepíše smlouvu o zprostředkování služeb radiodispečinku (dále jen „smlouva“). Tímto jednáním v případech, kdy uzavřel smlouvy a dodatky smluv s panem Hoškem, Svátkem, Letalem a Truhlantem, porušil zákaz zneužití dominantního postavení způsobem

uvedeným v § 9 odst. 3 písm. b) zákona. Toto jednání se zakazuje a ukládá se pokuta ve výši 30.000,- Kč. V důvodech tohoto rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že relevantní trh vymezil po stránce věcné jako trh stání pro vozy taxi, po stránce časové rokem 1996, tj. dobou, kdy měl žalobce uzavřenu smlouvu s městem Karlovy Vary „O podmínkách stání svých vozidel na vyznačených pozemních komunikacích na území města Karlovy Vary“ a po stránce geografické „stáním taxi“ na Divadelním nám., ulici Dr. Janatky, U lázní III.. V dalších důvodech podrobně popsal všechny provedené dukazy, tj. výpovědi svědků, účastníka řízení, písemné sdělení pana Truhlanta, jakož i obsah petice taxikářů a uvedl, že důvody obsažené ve vyjádření (ve smyslu zejména petice taxikářů ve prospěch žalobce) nevyvracejí původní jednání žalobce, tj. že vázal při uzavírání smluv s provozovatelem taxislužby uzavření dodatku smlouvy na předností podepsání smlouvy, když tuto skutečnost dokládají ve spisu založené uzavřené smlouvy s jejich dodatky a seznam uzavřených smluv včetně dodatků, které ministerstvu zaslal sám žalobce. Dále, že se neuvádí, že by žalobce uzavřel smlouvy nebo jednal s panem Valuroú, Kudrnou, Raškou nebo Vaškem (kteří se písemně vyjádřili k dotazům ministerstva stran jednání žalobce tak, že žádnou smlouvu o zprostředkování dispečinku se žalobcem neuzavírali). Poukázal na to, že přestože se mimo jiné v petici taxikářů tvrdí, že žalobce nevázal uzavření smlouvy a jejího dodatku, kompletní seznam smluvních partnerů zasláný ministerstvu žalobcem, kteří mají s ním uzavřeny smlouvy a jejich dodatky, potvrzují opak. Žalobce neuzavřel ani jednu smlouvu s provozovatelem taxislužby pouze na stání taxi. Přitom sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že pro provozování taxislužby není radiodispečink nutný a jeho užívání žádný předpis nenařizuje. Obdobně vypověděli i ostatní provozovatelé taxislužeb, že totiž služby dispečinku nejsou pro provozování koncesované živnosti taxislužby nezbytné.

V podaném rozkladu žalobce nesouhlasil s vymezením relevantního trhu, a uvedl, že míra využívání radiostanic taxikáři je tak vysoká, že lze považovat za věcně související s provozováním taxislužby. Napadl tvrzení žalovaného o ekonomickém hledisku, které mělo plynout z vázání smluv žalobcem, neboť ceny

byly stanoveny jednak v souladu se zákonem o cenách a jejich poměr odpovídal vzájemnému ohodnocení smluvními partnery. Je podle žalobce zcela přirozené, že zprostředkování služeb je pro provozovatele taxislužby dražší, než náklady na stání. Dovodil, že jestliže podle samotného zjištění žalovaného uzavřel žalobce smlouvu včetně dodatku s 37 subjekty a pouze smlouvu bez dodatku s 11 subjekty a ani v jednom případě nebyl podepsán pouze dodatek ke smlouvě, tak tato skutečnost svědčí spíše o tom, že účastník uzavření jakýchkoliv smluv na sebe vzájemně nevázal a ani vázat nemohl.

K podanému rozkladu předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 18.3.1997 pod č.j. R 34/96 změnil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že žalobce tím, že v březnu 1996 vázal svůj souhlas s uzavřením smlouvy s Františkem Truhlantem o pronájmu plochy v Karlových Varech, určeném Městským úřadem v Karlových Varech pro parkování vozů taxislužeb, na uzavření smlouvy o poskytování služby radiodispečinku, zneužil svoje dominantní postavení na trhu ve smyslu § 9 odst. 3 zákona a toto jednání zakázal a za porušení zákazu uvedeného v § 9 odst. 3 písm. b) zákona uložil žalobci pokutu ve výši 30.000,- Kč. V duvodch změněného rozhodnutí uvedl, že k vázání souhlasu s uzavřením smlouvy na podmínku, že druhá smluvní strana odebere i další plnění, které s požadovaným předmětem smlouvy věcně ani podle obchodních zvyklostí nesouvisí, došlo pouze v případě Františka Truhlanta, neboť v ostatních případech mohlo jít pouze o vynucování uzavírání dodatku ke smlouvě, což sice lze považovat také za formu zneužití postavení na trhu, ale ne za porušení § 9 odst. 3 písm. b) zákona, neboť k tomu může dojít pouze v době, kdy se jedná o uzavření smlouvy, ne však po uzavření této smlouvy. Je samozřejmé, že žalobce, který si pronajal od města stání pro vozy taxi za úplatu 290.000,- Kč, nemohl smluvním partnerum toto stání přenechat bezúplatně. Není ani ze spisu zjevné, jak a zda žalobce realizoval smlouvu o zprostředkování před datem 31.1.1996, kdy uzavřel tuto dohodu s městem, ani zda taxikáři měli možnost či právo užívat plochy pro stání taxi na základě vlastní dohody s městem. Posléze ani to, s jakým záměrem smlouvu o zprostředkování radiodispečinku uzavírali. Skutečnost, že žalobce označil smlouvu o pronájmu

stanovišť vozidel taxi za dodatek ke smlouvě o zprostředkování, zastírá její smysl a jde o simulovaný právní úkon, neboť z formulace dodatku ke smlouvě o zprostředkování je zřejmé, že žalobce přenechal panu Truhlantovi a dalším taxikářům za úplatu 6.000,- Kč stanoviště taxi, aby je ve stanovené době užívali. Toto ujednání má všechny znaky, kterými je v § 663 o.z. vymezen pojem nájemní smlouvy, nikoliv smlouvy o zprostředkování. Avšak pokud se smluvní partneri, svobodně shodnou na uzavření dodatku ke smlouvě, nelze to označit za vynucení. Nesporné je i to, že žalobce neumožnil nikomu z taxikářů, aby s ním uzavřel pouze smlouvu o pronájmu stanoviště taxi a tuto možnost vyloučil a proto si ani nepřipravil tiskopis pro tento druh smlouvy. Je bez významu, že uzavřel smlouvu o zprostředkování bez dodatku s 11 subjekty. Uvedl také, že při hodnocení důkazů je nutno vycházet ze skutečnosti, že žalobce uzavírá s každým zájemcem samostatnou smlouvu a tyto, včetně dodatku, se uzavíraly beze svědků. Je proto vyloučeno, aby ti svědci, kteří svědčili ve prospěch žalobce, mohli vědět, za jakých podmínek uzavírali tyto smlouvy ti, kteří svědčili v neprospěch žalobce, což platí i obráceně, neboť každý jedná pouze za svou osobu. Poukázal i na okolnost, že smlouva o zprostředkování měla rysy pracovně-právní, co se týče povinnosti dbát příkazů zprostředkovatele, nahlásit se do služby, povinnosti vůči zákazníkům apod., jež netvoří pojmové znaky smlouvy o zprostředkování. Také je zde ustanovení o dodržování rozpisu služeb části II. smlouvy, přičemž v lednu a únoru 1996 žalobce žádný písemný rozpis služeb neměl vypracován. Vymezení relevantního trhu upřesnil tak, že z hlediska geografického jej tvoří Divadelní nám.; ulice. Dr. Janatky, U lázní III. a nikoliv pouze stání taxi v těchto lokalitách. Přičemž trh těchto služeb rozdělilo město mezi provozovatele radiodispečinku, tak, že si na pronajatých lokalitách nemohli konkurovat. Rozhodnutí se netýká dalšího trhu a to trhu služeb spočívajících v přepravě pasažéru a jejich zavazadel. Přitom z hlediska věcné souvislosti šlo o pronájem části veřejného prostranství, se kterým radioslužba nesouvisí, nikoliv o pronájem vozidel taxi, resp. taxislužby.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo a žalobu shledal opodstatněnou pro důvody níže uvedené.

V dané věci jde o vyřešení otázky, zda žalovaný shromáždil dostatek dukazů pro závěry, které učinil a dále zda není aplikace zákona vyloučena pro důvody žalobcem uváděné, resp. zda pro procesní vady není důvod pro zrušení rozhodnutí.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce pak k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek zákonem stanovených.

Podle zákona o ochraně hospodářské soutěže (zákon č. 63/1991 Sb. ve znění zákonů č. 495/1992 Sb. a č. 286/1993 Sb. dále jen „zákon“) § 1 odst. 1 účelem tohoto zákona je ochrana hospodářské soutěže na trhu výrobků a výkonů (dále jen „zboží“) proti jejímu omezování, zkreslování nebo vylučování (dále jen „narušování“). Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona se tento zákon vztahuje na fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen „soutěžitelé“).

Podle § 9 odst. 1 zákona získá-li soutěžitel sám nebo v dohodě s jinými soutěžiteli takové postavení na relevantním trhu, že není

vystaven soutěži vůbec (monopolní postavení), popř. není vystaven soutěži podstatně (dominantní postavení), je povinen tuto skutečnost neprodleně ohlásit ministerstvu. Podle odst. 2 dominantní postavení na trhu má soutěžitel, který dodávkami na relevantním trhu zajišťuje v období kalendářního roku nejméně 30 dodávek shodného, porovnatelného nebo vzájemně zastupitelného zboží. Podle odst. 3 monopolní nebo dominantní postavení nesmí být soutěžitelem zneužíváno na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelu, ani na úkor veřejného zájmu. Zneužití je zejména a) přímé nebo nepřímé vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky trhu, zvláště vynucování plnění, jež je v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru poskytovanému protiplnění, b) vázání souhlasu s uzavřením smlouvy na podmínku, že druhá smluvní strana odebere i další plnění, které s požadovaným předmětem smlouvy věcně ani podle obchodních zvyklostí nesouvisí, c) uplatňování rozdílných podmínek při shodném či srovnatelném plnění vůči jednotlivým účastníkům trhu, jimiž jsou tito účastníci v hospodářské soutěži znevýhodňováni, d) zastavení či omezení výroby, odbytu nebo technického vývoje zboží za účelem získání neoprávněného hospodářského prospěchu na úkor kupujících.

Podle § 11 odst. 1 písm. h) do působnosti ministerstva náleží ukládat soutěžitelům peněžité pokuty za porušení povinností stanovených tímto zákonem. Podle § 14 odst. 4 zákona ministerstvo je oprávněno za porušení povinností uvedených v tomto zákoně uložit soutěžitelům pokutu až do výše 10 milionu Kč. nebo do výše 10 % z čistého obrátu za poslední ukončený kalendářní rok. Jestliže je prokázán majetkový prospěch soutěžitele v důsledku porušení povinností podle tohoto zákona, uloží se mu pokuta nejméně ve výši tohoto prospěchu.

S účinností od 1.11.1996 byl zřízen Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, na něhož přešla podle § 1 odst. 5 písm. e) zákona č. 272/1996 Sb. dosavadní působnost vyplývající ze zákona a dalších právních předpisů z Ministerstva pro hospodářskou soutěž.

Podle § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníku řízení. Podle odst. 2 podkladem pro rozhodnutí jsou zejména podání, návrhy a vyjádření účastníků řízení, důkazy, čestná prohlášení, jakož i skutečnosti všeobecně známé, nebo známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Rozsah a způsob zjišťování podkladu pro rozhodnutí určuje správní orgán.

Podle § 34 odst. 1 k dokazování je možné použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Podle odst. 2 důkazy jsou zejména výslech svědků, znalecké posudky, listiny a ohledání. Podle odst. 3 účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Provádění důkazu přísluší správnímu orgánu (odst. 4). Podle odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Skutečnosti všeobecně známé, nebo známé správnímu orgánu z úřední činnosti není třeba dokazovat (odst. 6).

K tomu, aby se soud mohl zabývat otázkou, zda ke zneužití dominantního postavení skutečně došlo, musí být zjištěn skutečný stav věci a to způsobem, který ukládá správní řád. V tomto ohledu došlo v průběhu řízení před správním orgánem k pochybení, když nebyla respektována zásada uvedená v § 32 odst. 1, 2 správního řádu přestože správní orgán v obou stupních provedl obsáhlé dokazování, když shromáždil početné svědecké výpovědi a řadu listin vztahujících se k věci. Rozhodnutí žalovaného upřesňuje rozsah zneužití dominantního postavení tak, že namísto původního výroku správního orgánu prvního stupně, vztahujícího se k osobám čtyř taxikářů, vůči nimž k správně deliktnímu jednání mělo dojít, konstatuje, že toto jednání lze dovodit jen ve vztahu k jednomu taxikáři, a to panu Truhlantovi. Důvodem je skutečnost, že jedině u něho došlo k podepsání obou smluv, tj. smlouvy a dodatku v jeden den. Žalovaný

prováděl dukazy svědeckými výpovědmi v průběhu celého správního řízení a na jejich základě (a také na podkladě písemných dukazů) konstatoval naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Tento postup byl správný, neboť bez toho, že by byli řádně vyslechnuti svědci, jichž se jednání žalobce dotýkalo, nebylo by možné chtít dojít k závěru o porušení zákona. Dukaz provedený svědeckou výpovědí má pro zjištění skutečného stavu věci vždy značný význam pro svoji bezprostřednost a také možnost učinit si vlastní úsudek o hodnověrnosti toho co vypovídá. Výpověď také dokresluje okolnosti, za nichž byly pořízeny jiné, např. listinné dukazy. Žalovaný nedodržel tuto zásadu v případě, kdy postavil svoje rozhodnutí na porušení zákona vůči jedinému taxikáři, když vyšel pouze z písemného sdělení onoho taxikáře - pana Truhlanta, aniž by byla např. ověřena jeho totožnost, či zjištěno, zda vlastnil příslušnou koncesi ke dni sepsání smluv se žalobcem. Soud však má za to, že pro úplnost skutkových zjištění nestačí shromážděné dukazy, neboť výslech panem Truhlantem považuje za dukaz, který nemůže být nahrazen písemným sdělením, jestliže je tato osoba rozhodujícím svědkem případu.

II. intence
rozhodnutí
o původu
dokazů
a

I. intence NEPROVEDLA hodnocení
duktarů

Soud připomíná, že rozhodnutí žalovaného ve druhém stupni napravilo pochybení správního orgánu prvního stupně, jestliže za něj provedlo hodnocení provedených dukazů. Toto hodnocení však nemůže být opomínáno v žádném stupni správního řízení. Při výslechu svědka pana Truhlanta pak neopomene žalovaný o výslechu uvědomit účastníka řízení včetně jeho zástupce, pokud jej pro řízení po vrácení věci soudem bude žalobce mít. Zjistí, zda svědek měl oprávnění podnikat jako taxikář v rozhodné době a další výslech zaměří na zjištění okolností popsanych v citovaném dopise.

Soud se však neztotožnil s námitkou procesního pochybení, kterou žalobce vznesl ohledně doručování písemností - rozhodnutí. Podle § 25 odst. 2 správního řádu se písemnosti určené advokátům doručují advokátní poradně. Žalovaný by pochybil tehdy, jestliže by rozhodnutí doručoval do bydliště substituujícího advokáta, což se nestalo, neboť obě rozhodnutí byla adresována na adresu, kde sídlí

advokátní kancelář, v níž pracuje zástupce žalobce, včetně jeho substituenta. Soud podotýká, že zástupcem žalobce je JUDr. Pavel Procházka, advokát a mgr. Pavel Pernický je pouze substituentem tohoto zástupce žalobce. Jméno mgr. Pavla Pernického v záhlaví rozhodnutí se již neuvádí. Nedůslednosti v doručování nebyly takového charakteru, aby mohly přivodit úvahy o zrušení rozhodnutí pro vady řízení. Žalovaný rozhodnutí orgánu prvního stupně doručil na adresu: Mgr. Pavel Pernický, Palackého 20, Brno, aniž uvedl, že má jít o advokátní kancelář. Proti tomuto rozhodnutí byl však včas podán žalobcem rozklad a k němu také žalovaný vydal rozhodnutí ve věci samé. Toto rozhodnutí pak adresoval: Mgr. Pavel Pernický, advokátní kancelář JUDr. Pavla Procházky, Palackého 20, Brno. Je tedy patrné, že nedůsledností při doručování prvostupňového rozhodnutí nebyl žalobce zkrácen na svém právu podat rozklad proti rozhodnutí. Nešlo o případ, kdy by žalovaný doručoval rozhodnutí takovým způsobem, že by se o něm žalobce např. ani nedozvěděl. Rozhodnutí o rozkladu bylo doručeno na adresu advokátní kanceláře s označením této kanceláře, tedy správně. Napříště však postačí, pokud žalovaný doručí advokátní kanceláři toho advokáta, se kterým uzavřel smlouvu účastník správního řízení.

Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že otázka platnosti dohod, na jejichž základě měly být poskytovány služby žalobcem, je pro řešení otázky případného zneužití dominantního postavení zcela bezvýznamná. Rozhodující je v daném případě reálný stav věci, tedy jak bylo stranami smlouvy postupováno, zejména zda tyto vystupovaly, jako by smlouva, na jejímž podkladě se odvíjelo další jednání, byla platná. Není z dosavadního průběhu řízení totiž zřejmé, že by zejména sám žalobce se při uzavírání smlouvy s taxikáři choval tak, jako by neměl smluvní podklad pro svou činnost. Ze spisu prozatím není patrné nic, co by nasvědčovalo tomu, že žalobce nevystupoval jako ten, který je oprávněn sjednávat smlouvy o používání stanovišť taxi a o zprostředkování radioslužeb a to po celé sledované období. Jestliže důsledkem vypovězení příslušné smlouvy konkrétním taxikářům bylo znemožnění jejich stání na parkovištích žalobci prve městem pronajatých, pak je obrana

vedená snahou zpochybnit tento smluvní základ z hlediska zákona zcela neúčinná. Navíc žalobce připouští, že šlo o podnájem stanovišť taxi (bod II. žaloby), což by samo o sobě bylo navíc v rozporu s účelem dohody o podmínkách stání, bod II. ze dne 21.1.1996 uzavřené mezi ním a městem Karlovy Vary. To však již není předmětem zájmu žalovaného.

Námítku o smyslu uzavírání dodatku ke smlouvě, jak je formulovaná v žalobě, by soud řešil v této fázi řízení předčasně, neboť tomu musí předcházet řádné a úplné zjištění skutečného stavu věci, jak bylo podáno výše.

Protože podle názoru soudu nebyl žalovaným dostatečně zjištěn skutečný stav věci a také nebylo provedeno náležité hodnocení provedených důkazů, bude na žalovaném, aby po vrácení věci tyto nedostatky odstranil, tedy zejména provedl výslechy v naznačeném rozsahu, případně provedl ještě další důkazy, uzná-li za vhodné a aby z těchto doplněných důkazů, jakož i z důkazů, které již byly v průběhu správního řízení shromážděny provedl skutková zjištění a všechny důkazy náležitě vyhodnotil. Teprve poté bude možné, aby se soud zabýval otázkou, zda došlo či nikoliv ke zneužití dominantního postavení.

Vzhledem k těmto důvodům soud rozhodnutí tak, jak bylo napadeno žalobou podle § 250j odst. 2 o.s.ř. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení k vůli nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodu (§ 250f o.s.ř.). Protože vytknuté nedostatky je možné odstranit v řízení před druhostupňovým orgánem, nebylo nutné rušit i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně.

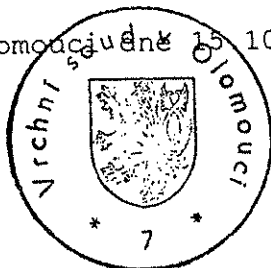
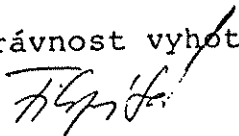
Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o § 250k odst. 1 o.s.ř. a vychází ze skutečnosti, že žalobce v řízení měl úspěch. Proto mu také byla přiznána proti žalovanému náhrada nákladu v

částce 3.150,- Kč, která představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč, odměnu právního zástupce za 2 krát úkon právní pomoci po 1.000,- Kč a režijní paušál 2 krát 75,- Kč, tedy celkem 3.150,- Kč. Tuto částku soud uložil žalovanému zaplatit k rukám právního zástupce v přiměřené lhůtě do 30 dnu od právní moci rozhodnutí s ohledem na délku trvání bankovních operací.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 15. 10. 1997

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu